

Sanitaris al covid-19 coronavirus

Un relat de: [Angelina Vilella Ros](#)

Acabo de llegir en un resum, d'articles, els escrits de diversos temes, ja fa anys que penso que el de la infermeria se'n mereix un, l'actual pandèmia del covid-19 coronavirus m'ho ha portat al pensament.

He estat molts anys, trenta-tres, al costat de parteres, accidentats, malalts enllitats... en fi m'he trobat amb persones amb aquestes característiques que em necessitaven, he plorat, he rigut, m'he contagiats de l'alegria i la tristesa de molta gent, si es generalitza no es pot abastar l'aflicció, ni la joia, que una infermera pot estar immersa en diferents circumstàncies.

Les infermeres de la UCI saben que a part de la medicació que puguin tenir prescrita, a vegades en segons han de saber interpretar el que el malalt intenta dir-los, ho be ella ho ha de preveure, en un edema agut de pulmó que es pugui presentar, ella, sap que ha de preparar ràpid al malalt per poder intubar-lo, pot dependre d'uns moments, en aquesta pandèmia del covid-19 el personal sanitari ha estat molts dies i varies vegades en aquestes circumstàncies, i per molt que s'expliqui només els malalts que ho han viscut els ho podran acreditar.

Els records memorables del personal sanitari son múltiples per les circumstàncies en que es pugui evocar el moment o el dia, i cada cas també segons la persona pot afectar d'una manera o d'un altra, sentimental, emotiu, impressionable... i fins i tot l'estat en un moment donat de la persona.

Jo en descriuré tres o quatre perquè es pugui veure el jo professional i personal d'un sanitari en un moment donat i la interpretació que s'hi pugui donar del fet.

L'Hospital on jo treballava tenien l'exclusiva, ja parlo de mes de 40 anys, de que tot el personal malalt o accidentat d'una Compañia Naviera si era necessari quan es trobessin a Barcelona els portessin al Centre on jo estava d'infermera a la UCI, em van avisar que ingressava un polissó de raça negra que presentava a part de desnutrició, dolors abdominals, molta tensió psíquica i temor de les persones que s'apropaven a ell.

Vaig assabentar-me que venia d'Angola, que havien violat la seva dona i la filla davant seu i després les van matar, a ell el van apallissar i l'hi van trencar totes les dents, segurament es deurien pensar l'havien mort també, no es va saber com va poder pujar a un vaixell, i amagar-se per algun racó, el van descobrir arribant a Barcelona en molt males condicions i com sempre que feia falta atenció sanitària a algun passatger en aquell moment un polissó la necessitava el van portar a la Clínica, ingressant-lo a la UCI on jo estava treballant en aquell moment. Em va afectar el seu estat i la història que ens van explicar perquè sabéssim com atendre'l a part de les lesions traumàtiques que mostrava, i les emocions en aquells moments jo era la seva infermera, aquestes lletres que estic escrivint no fan crèdit a com em vaig sentir, no com infermera sinó com a persona.

Em mirava tremolant i amb temença, em vaig apropar parlant-l'hi suament, poc a poc va veure que no tenia perquè recelar ni tindrem por i es va anar tranquil·litant, el podia entendre parlant, barrejat el portuguès i un altre idioma, a Angola parlen portuguès, els dos ens esforçàvem per comunicar-nos i ja al migdia després d'explicar-me el seu drama entre mímica i barreja d'idiomes va adormir-se.

L'hi vaig dir que el meu nom era Angelina per si em necessitava, no se perquè ràpid va dir Ángela, potser l'hi vaig recordar algú, tot i que el tenia ben monitoritzat i les vies ben subjectes, vaig estar molt pendent d'ell, perquè veïés una cara amiga i propera al seu costat.

No explico res de la seva patologia que mostrava, perquè en aquestes lletres voldria mostrar simplement la dedicació d'un sanitari davant d'un cas singular, i aquell malalt ho era, com molts dels que en aquesta pandèmia hauran viscut tots sols, a la UCI intuïnt impotents i consternats que es morien i només un vestit de plàstic al costat intentant ajudar-los, era la seva esperança.